

JAZZ IN NEW YORK

ORNETTE EN GUGGENHEIM

Ornette Coleman heeft een Guggenheim Fellowship gekregen. Dan wel niet als „jazzmusicus” maar als „componist”. Het nieuws sloeg in als een bom. Eindelijk komt er dan eens wat geld uit de rijke Amerikaanse „grant” vleespotten in de richting van de jazz.

Ik weet niet of Ornette het nieuws al wist op 17 maart toen hij een zeer stijlvol concert gaf in het Village Theatre samen met het Philadelphia Woodwind Quintet (de eerste stoel houtblazers van het Philadelphia Symphonic Orchestra). Coleman's kwartet — David Izenzon, bas; Charles Moffett, drums, waaraan bassist Charlie Haden nog was toegevoegd — speelde afwisselend met het Woodwind Quintet, dat werken vertolkte van Villa Lobos en de jonge New Yorkse componist S. A. Chambers (een broer van drummer Joe). Het werd een vreemde avond; meer omdat de musici zo verschillend waren dan dat de muziek niet bij elkaar zou passen. Het verschil in esprit en creativiteit tussen de jazz en de „klassieke” musici was maar al te duidelijk. Het Quintet speelde heel chique alle noten, maar het was een heel andere zaak om Ornette c.s. met hart en ziel er midden in te horen springen...

Ornette had het nogal druk met de trompet die avond, waar hij toch steeds gemakkelijker mee overweg gaat... prachtig lyrisch in JUST FOR YOU en zeer precies en gerarticuleerd in A CAPELLA FOR THREE WISE MEN AND A SAINT. In BUDDHA BLUES speelde Ornette musette, voor hem een nieuw instrument met een hoog, ietwat

klagelijk geluid. De improvisatiemogelijkheden bleken nogal beperkt te zijn. Maar als altijd, de meeste spanning kwam toch toen Ornette z'n alt greep voor LOVE AND SEX en ATAVISM... Het laatste nummer, FORMS AND SOUNDS, gecomponeerd door Coleman, werd gespeeld door het Woodwind Quintet met tussen de geschreven delen trompetsoli van Ornette. De geschreven delen waren wat aan de droge kant, maar de trompetsoli waren des te sprankelender. Het stuk is opgenomen door RCA Victor en wordt waarschijnlijk in de herfst hier uitgebracht als deel van een plaat met werken van andere jonge componisten. Over trompet spelen gesproken, Ornette Coleman heeft pas een opname gemaakt met Jackie McLean's quartet, twee tunes van Ornette en twee van Jackie, waarop Ornette alleen maar trompet speelt...

AYLER NU OOK OP ALT

Albert Ayler gaf ook een concert in de Village Theatre met een groep die varieerde van kwartet tot oktet. Het grootste deel van het programma werd gespeeld door de nu wel bekende combinatie, broer Don, trompet; Beaver Harris, drums; Michel Samson, viool; Bill Folwell, bas, waaraan bassist Alan Silva nog was toegevoegd. Weer de potpourri van aanstekelijke Ayler-tunes; er zijn altijd weer nieuwe en de ouwe klinken altijd weer anders. Ayler's eigen solo's, nu ook op altsax, vallen als steeds het meeste op. Eigenlijk is alleen Michel Samson, en in beperktere zin ook Harris, een muzikale match voor Ayler. Broer Don kan dan wel flink blazen maar hij zou af en toe wel wat delicaat kunnen wezen en hij denkt toch wel steeds in dezelfde richting. Toen de groep veranderde in een kwartet (Ayler, de twee bassisten en Joel Freedman op cello), werd er de interessantste muziek gemaakt. Ayler's fort is bepaald niet overall conceptie en sterk leiderschap en ik vond het verrassend dat bij deze combinatie de muziek levendiger en beter georganiseerd bleek dan bij de groep waar hij gewoonlijk mee speelt... maar misschien komt dat omdat we meer Ayler hoorden. Het laatste stuk, met een oktet, ging een beetje de mist in... zat gewoon niet goed.

Max Roach en Freddie Hubbard zijn uit elkaar gegaan toen ze uit Europa terug kwamen. Hubbard speelt in de Village Vanguard, waar vooral Bennie Maunin samen met

Foto TOON FEY

BENNY MANGSIN

na aan de schenen legt. Freddie schijnt iets van z'n ouwe bravuur te laten varen voor beheerster en duidelijker werk, maar ik zou toch wel willen dat hij die fenomenale techniek ook eens zou gebruiken om wat avontuurlijker te worden. Lekkere ritmesectie: Freddie Waits, drums; Herbie Lewis, bas; Kenny Barron, piano.

Miles Davis heeft z'n groep uitgebreid met Joe Henderson. Het heeft tussen Shorter en Henderson af en toe iets van touwtrekken, maar Joe blaast dan toch wat meer vuur in het sextet. Miles schijnt er ook door aangetast, want de laatste paar keer dat ik hem in de Village Vanguard hoorde, spatten de vonken er aan alle kanten af.

Charles Mingus speelt enige weken in Pookie's Pub. De groep is uitgedund tot een kwartet met Lonnie Hillyer, trompet; Charles McPherson, alto en Danny Richmond, drums, wat de muziek wel ten goede kwam. De laatste keer, dat ik Mingus met een grotere groep hoorde, zat het allemaal niet zo lekker, maar nu werd er opgewekt, relaxed en met veel bravuur muziek gemaakt.

OERKRACHTPATSER WRIGHT

Junior's Cave werd onder vuur genomen door tenorist Frank Wright's kwintet. Wright is een oerkracht-patser en als het op een tenor gedaan kan worden, kun je er zeker van zijn, dat Wright het zal proberen. Jacques Coursil, de Algerijnse trompettist die hier nu al een tijdje is, valt steeds meer op, vooral door z'n precisiewerk. Altist Arthur Jones komt uit Cleveland, net als Wright, en is een musicus van formaat met een sterke toon en een heel duidelijke opbouw in z'n muziek. Rashied Ali's broer Mohammed zit achter de drums in deze groep. Hij is dan misschien wel niet zo razendsnel als z'n broer, maar hij doet aan kracht en inventiviteit niet voor hem onder. De kleine bassist Steve Tintweiss, een leerling van Gary Peacock, doet z'n leraar steeds meer eer aan en redde het aardig om verstaanbaar te worden tussen al deze Goliathen.

Aardig experiment in de Cinematheque, een bioscoop waar experimentele films worden vertoond. Gato Barbieri's quartet, met Dewey Johnson, trompet; Robert Kapp, drums en weer Norris Jones, was uitgenodigd om mee te doen aan een film workshop, wat betekende dat de groep zou spelen achter een scherm, waardoor en waarop dan verschillende films werden vertoond. Het klinkt nogal ingewikkeld en dat was het dan ook wel. Maar het bleek al gauw dat wat achter het scherm gebeurde zo veel sterker en levendiger was dan de rest, dat vaak het hele publiek uiteindelijk op het toneel achter het scherm terecht kwam om dichterbij de muziek te zijn. Er zouden interessante dingen kunnen gebeuren als de muziek op een goede manier gebruikt zou worden samen met film, of welke andere kunstvorm dan ook. Maar het is jammer als het vergaat zoals met Ornette Coleman's muziek voor de „underground” film CHAPPAQUA. Toen de film uiteindelijk uit 70 uur materiaal tevoorschijn kwam, was Ornette's muziek bijna helemaal verdwenen...

Ik weet dat de CHAPPAQUA SUITE in Europa is uitgebracht op platen, maar CBS New York weet officieel nog van niets...

Terug naar Slugs. Sun Ra speelt er nog steeds maandagavond. Fijn rustpunt in razendsnel New York. Ik kan er gewoon niet aan beginnen om alles wat er daar gebeurt, te beschrijven. Binnenkort zullen er twee nieuwe ESP-platen uitkomen met opnamen gemaakt tijdens een tournee langs verschillende universiteiten in New York verleden

VERVOLG JAZZ IN NEDERLAND

heeft het eerste jazzplaatje in zijn bezit krijgen. Het staat op een singeltje, RCA-Victor 47-9761, dat ter gelegenheid van het jubileum alleen in Nederland is uitgekomen. Voor mij een welkome toevoeging aan het platenlijstje bij mijn artikel in de vorige Jazzwereld over New York Jazz. Tenslotte trad in het Lureleitheater nog op The Unoriginal Dixieland Jass Band; een gelegenheidscombinatie die de klok op vrij authentieke wijze 50 jaar terug wist te zetten. Voor argwanenden nog dit: dat de schijnwerpers de laatste maanden van verschillende kanten op de oud-blanke jazz vallen berust niet op een samenzwering, maar op louter toeval.